

Le eno je potrebno

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 14, JUNIJ 2024

Nova maša Vida Grdadolnika v Logatcu

V nedeljo, 16. junija, le dan po svojem godu, je novo mašo v domačem Logatcu pel Vid Grdadolnik, ki je bil v duhovnika posvečen 7. junija v puljski stolnici, na praznik Srca Jezusovega. Športno dvorano v Logatcu so napolnili Vidovi najbližji, neokatehumenske skupnosti iz Logatca ter drugih krajev Slovenije in Hrvaške, bogoslovci semenišča Redemptoris Mater iz Pulja, dekanijski duhovniki, domači župnik Janez Kompare, kaplan Rafael, duhovniki, ki izhajajo iz logaške župnije, vse skupine, ki

delujejo v domači župniji, skavti, narodne noše, župan in krajani Logatca ter okoliških krajev in župnij.

Vidovo novomašno geslo je »Kakor se ženin veseli neveste, tako se tebe veseli tvoj Bog.« (Iz 62,5) Novomašni pridigar je bil Marko Trošt, duhovnik iz Budanj na Vipavskem, ki že več kot 20 let misijonari v Srbiji. Trenutno je župnik v Nišu. Slovesno bogoslužje so ob spremljavi Simfoničnega orkestra Cantabile glasbeno obogatili združeni pevski zbori: Mešani, Mladinski in Otroški zbor KUD Adoramus. Vsi pod vodstvom priznanega dirigenta in novomašnikovega očeta Marjana Grdadolnika. Ob koncu svete maše so sledili številni zahvalni nagovori in veliko prisrčnih srečanj. Po koncu bogoslužja se je prav vsak želel srečati z novomašnikom in mu stisniti roko. Najpomembnejši pa je bil seveda poseben novomašni blagoslov.

32-letni novomašnik Vid prihaja iz šestčlanske družine, ki jo ob očetu Marjanu in mami Mojci sestavljajo še sestre Estera, Krista in Cecilija. V domači župniji se je kot otrok pridružil tako ministrantom kot mešanemu pevskeemu zboru Adoramus, bil je udeleženec in animator na oratoriju, kot voditelj pa je deloval tudi pri logaških skavtih. Leta 2015 je vstopil v semenišče »Redemptoris Mater« (v prevodu Odrešenikova Mati) v Pulju. Nova maša Vida Grdadolnika je bil čudoviti dogodek za celotno župnijo in mesto Logatec ter bo še dolgo odmeval v srcih ljudi, ki so se udeležili te milosti. Novomašniku pa iz srca želimo obilje Božjega blagoslova in Marijino varstvo.

(Vir: https://www.druzina.si/clanek/nova-masa-vida-grdadolnika-v-logatcu-foto?utm_medium=email&utm_source=newsletter_319&utm_campaign=pre_dloga-1-sp-druzina&utm_id=319)

Amicus Dei

Beseda starejšim, bolnim, invalidom in vsem drugim

Pozdravljeni!

Z velikim veseljem se z vami spominjam velike noči, vnebohoda, binkošti, Marije, šmarnic ... Se je lepo spominjati preteklosti? Kar priznajte, posebno, kadar gre za prijetne stvari. Priporočam, da »pestujete« vse lepo iz svoje mladosti in iz svojih zrelih let. Tako boste tudi lažje

sprejemali težke ure in dneve v življenju, kadar se srečujete z bremenom let ali z boleznijo.

Po tem uvodu naj vas spomnim, da že četrto leto obhajamo zadnjo julijsko nedeljo, svetovni dan starih staršev in ostarelih. Papež napiše vsako leto ob tem dnevu poslanico. Letos nosi naslov: »Na stare dni me ne zavrzi«. Izbrana tema je vzeta iz Psalma 71. Gre za molitev starejšega človeka, ki nas opominja, da je osamljenost, žal, zelo razširjena stvarnost, ki doleti mnoge starostnike.

Obhajanje svetovnega dneva starih staršev in ostarelih želi spodbuditi zavzetost vsake cerkvene skupnosti pri vzpostavljanju vezi med generacijami in v boju proti osamljenosti.

V tem letu molitve, priprave na jubilejno leto 2025, dobi četrti svetovni dan starih staršev in ostarelih še globlji in širši pomen. »Vabi nas, da skupaj – stari starši, vnuki, mladi, ostareli, člani iste družine – gradimo širši »mi« cerkvenega občestva. – V pričakovanju, da se boste v družini,

župniji in drugih skupnostih z različnimi pastoralnimi dogodki duhovno pripravili na obhajanje svetovnega dneva starih staršev in ostarelih, vas vse blagoslavljam in pozdravljam.

Vir: Urad za laike

Vaš bolnišnični duhovnik Miro Šlibar

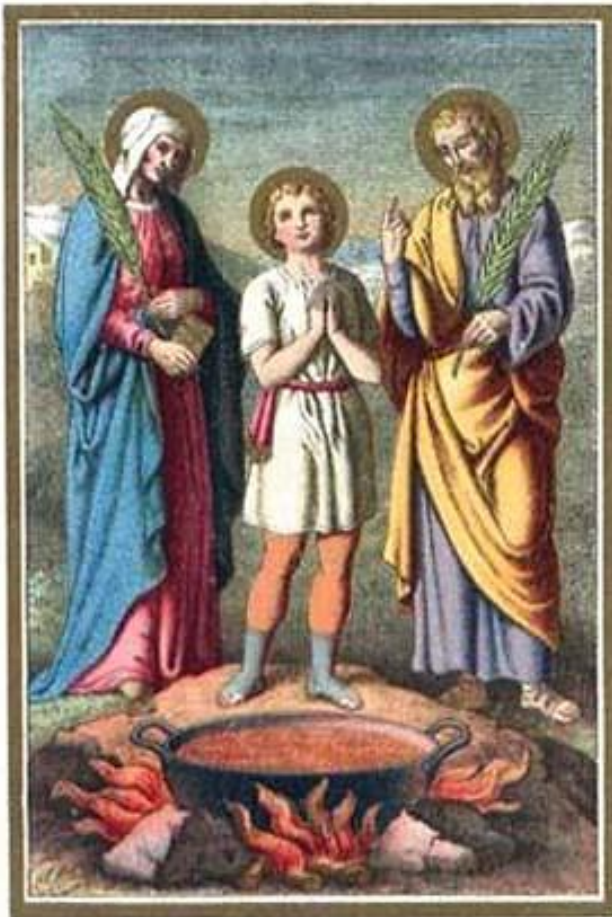
• SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Sv. VID, mučenec

Goduje: 15. junij

Imena: Vitomir, Vid, Vit

Mučenca Vida prištevamo med najbolj češčene svetnike na Slovenskem. Posvečenih mu je kar 76 cerkva. Upodabljajo ga na dva načina: kot mladeniča s palmo in krockarjem, s knjigo in z levom ter mučenega v kotlu ali s kotličem v roki. Za cesarja Dioklecijana sta živela na Siciliji pobožna zakonca Modest in Krescencija. Bogati senator Hila, ki ni vedel, da sta kristjana, jima je izročil v vzgojo sina Vida. Poučila sta ga v veri in ga skrivaj krstila. Ko se je Vid vrnil k očetu, je bil ta vesel pridnega sina. Toda kmalu je zaslutil, da je nemara kristjan. Ko je Vid to priznal, ga je začel zagrizeni pogan, kar je oče bil, preganjati. Vid je ostal stanoviten in je odgovarjal: »Oče, ko bi ti vedel, kako dober je krščanski Bog, bi ga takoj molil.« Za takšne besede je dobil udarce.

Die hl. Vitus, Modestus und Crescenzia.

Oče je potožil prijatelju, prefektu Valerijanu, da je sin kristjan, in ga prosil, naj ga pokliče k sebi; sodnika se bo gotovo ustrašil. Prefekt je dal Vida mučiti in ga napol mrtvega poslal očetu nazaj. Takrat je izšel cesarjev odlok: Kdor zaničuje bogove ali podpira kristjane, naj umrje. Hila je hotel izročiti sina sodišču, a sta ga Modest in Krescencija skrivaj odpeljala iz očetove hiše in zbežala z njim v južno Italijo. Cesarjevega sina pa je mučil hudi duh. Ta je izjavil, da se umakne le Vidu, in povedal tudi, kje se skriva. Cesar ga je dal takoj poklicati v Rim. Vid je položil roko na cesarjeviča, ga pokrižal in

hudi duh je zapustil mladeniča. Zdaj je cesar hotel, da bi skupno darovali bogovom v zahvalo. Vid je seveda odločno odklonil. To je cesarja tako ujezilo, da je pozabil dobroto in ukazal, naj Vida, Modesta in Krescencijo vržejo levom. Zveri so planile nanje, Vid pa je naredil znamenje križa in krotko so mu legle k nogam. Nato jih je dal cesar vreči v kotel raztopljenega svinca. Prišel je angel in jih rešil. Nato so jih do smrti mučili na natezalnici.

Vir: Svetovni splet

Pripravila Marica

Naši domovini ob državnem prazniku

TONE KUNTNER, SLOVENEK BITI

*Slovenec biti, slovensko ljubiti, -
je pravzaprav nerazložljiva stvar,
ker je to stvar srca in biti.*

*Slovenec biti - ni drugega,
kakor: slovensko misliti,
slovensko peti in govoriti,*

*slovensko ljubiti, -
pa s srcem čutiti slovenski svet,
hiše, gozdove, polja, ljudi,
tako čutiti,
da ne moreš, ne moreš biti
brez njih.*

*Pa to ni tako,
kakor jesti in piti.
Ne moreš preveč
ne ljubiti,
ne biti.*

Tone Kuntner, TA ZASTAVA

Ta zastava je vihrala

*skozi vihre in temine,
zavihrala s svojim ljudstvom
v zlato jutro zgodovine;*

*zdaj zanosno in ponosno
s srečnim vetrom plapolala
v čast svobodne domovine:*

*v barvi čistosti duha,
v barvi modre pameti,
v barvi norega srca,
sanjajoča mir in bratstvo
z vsemi narodi sveta.*

Foto: Marjan Verč

Iz nastopa pesnika ob dvigu zastave na S'kirci

O SAMOSTANIH ...

Predstavitev najpomembnejših samostanov, ki so delovali ali pa še delujejo na ozemlju današnje Slovenije.

KOSTANJEVICA NA KRKI

Ta samostan je druga in tudi zadnja naselbina cistercijanskega reda na ožjem slovenskem ozemlju in le 100 let mlajši od Stične. V prvi pol. 13.st. je samostan ustanovil koroški vojvoda B. Spanheimski, da bi še utrdil svojo gospodarsko moč in zagotovil družini prostor za zadnji počitek.

Samostanu je podarjal obsežne posesti, da se je sčasoma uvrstil med najbogatejše posestnike na tedanjem Kranjskem. Deloval in širil se je 300 let – do ukinitve je predstavljal središče verskega, prosvetiteljskega in tudi gospodarskega življenja, po njej pa je začel hitro propadati, saj ni imel prave vloge. Opremo so razprodali, med 2. sv. vojno pa je bil požgan in delno porušen. Obnova traja že desetletja.

Mogočni samostanski kompleks je danes muzej in kulturni spomenik državnega pomena, ki ga opredeljujejo posamezni dragoceni sestavni deli, kot npr.:

- Od prvotne zasnove je delno ohranjena redka in dragocena gotška notranjost samostanske cerkve, zlasti sistem obokov z množico kiparskega okrasja, ki ga pri nas ni lepšega.
- V celoti je obnovljeno arkadno dvorišče z 234-imi oboki, kar je največ

izmed vseh stavb in tudi gradov pri nas ter je v širšem evropskem prostoru eno največjih. Muzejski kompleks danes povezuje kulturo in umetnost z naravo.

- Njegova Galerija Božidarja Jakca je ena najlepših in oživiljenih spomeniških enot pri nas z izjemno bogato kulturno ponudbo.

- Posebnost Kostanjevice je t.i. »Forma viva«, mednarodno srečanje kiparjev, ki vsake dve leti, (že 60 let) ustvarjajo skulpture v lesu (praviloma v hrastu) in jih tudi podarijo muzeju, da bogatijo obsežno zelenico pred muzejem in tudi širše. Ta simpozij velja za najstarejšega še delujočega na svetu.

... in še ...

Pot cistercijanov je ok. 6300 km dolga pot skozi 6 držav, ki združuje 17 cistercijanskih samostanov z oznako evropske kulturne dediščine. Oba naša samostana, ki smo ju spoznali, sta izpolnila predpisane pogoje in sta uvrščena v to kulturno pot.

Samostan je dobil ime po mestecu v neposredni bližini. Kostanjevica na Krki je naše najmanjše mesto in edino na otoku, omenjeno kot župnija že v 12. st. Kot tako je kot celota vpisano v seznam svetovne dediščine (UNESCO).

... se nadaljuje ...

Zapisala Lela J. Podgornik

PRIDI S SOČUTJEM

Vem, da potrebujem mehkobo,
ker je na srcu preveč brazgotin
in je tkivo občutljivo.
Ne sej okrog mene grobih besed,
ker me spravijo v paniko, boj ali beg.
Govori mi nežno,
kot bi me hotel pobožati,
da bom čutila, da sem na varnem.
Naj v tvojem pogledu ne bo ostrine
ampak milina,
ki raztaplja ostanke strahov.
In vsak tvoj dotik naj bo nežen,
spoštljiv,
ker gre vsako telo kdaj skozi bolečine
in ker je v telesu naseljena duša.

Tadeja Gnezda

Lastovice in krokodil, basen

Kaj delajo lastovice pozimi? Nič takega. Mušice lovijo nad reko Nil. »Kdo ste ve?« sprašuje krokodil, ki se je zbudil iz popoldanskega dremeža. »Lastovice.« »Od kod ste se vzele?« »Iz daljnih krajev za devetimi gorami in devetimi vodami.« »Tako se umaknite iz mojega področja, če

niste od tu doma!« Toda lastovice se še kar naprej spreletavajo nad krokodilovo glavo. Zaman se jezi in jih podi stran. »Tvoje področje seže le, do koder sega tvoj rep in tvoj gobec. Če pa znaš letati, se nam pridruži,« ga vabijo cvrčič.

Alenka Helena Bizjak

SPOMINSKE DROBTINICE

Hvaležnost ali očetovski dan

Glede na to, da smo praznovali v nedeljo, 16. 6., *očetovski dan*, sem združila ter navezala temo na prejšnjo številko časopisa, torej »ali nam je kdo v otroštvu pripovedoval pravljice ali pripovedke«. Pobrskam po spominu iz svojega otroštva. Odstre se veliko spominov na pripovedke, ki jih je oče pripovedoval v jesenskih in zimskih večerih, ko smo bili zbrani pri določenih opravilih (sušenje sadja, robkanje koruze za pripravo mletja v moko ter šrota za krmljenje živali), kjer je lahko praktično vsa družina sodelovala. Pazljivo smo poslušali in vpijali stavke ter

njihov pomen. Še danes sem hvaležna očetu, saj črпам iz teh naučenih modrosti, ki so lahko jasna smernica v življenju. Ena izmed pripovedk je ta ...

Po poti mimo sadovnjaka je prišel popotnik. Zagledal je starca v sadovnjaku, ki je cepil mlado drevo. Ustavil se je, da se malo odpočije, ter vljudno pozdravil starca. Tudi ta je odložil delo ter spoštljivo pozdravil tujca. Vprašal ga je, kam je namenjen in od kod prihaja. Ponudil mu je kozarec vode, kajti glede na razdaljo, katero je prehodil, je zagotovo žejen. Popotnik je z hvaležnostjo spil studenčnico ter se odžejal. Tako sta postala nekoliko domača. Popotnik si je vzela pravico in spoštljivo vprašal

starca: »Brež zamere, dragi gostitelj, pa vendar bi ti rad zastavil eno vprašanje. Čemu si tako zagnan pri delu? Glede na tvoja leta, iz tega drevesa, ki ga cepiš, ne boš pojedel sadeža.« Starec ga je pogledal z mirnim obrazom ter se nasmehnil, potem pa odgovoril: »Da, moja leta so takšna, da bom težko dočakal, da mlado drevo obrodi, vendar pa, ko obrodi, se bo zagotovo kdo posladkal in okrepčal z njegovim sadežem, morda dobronamerni popotnik, in mi bo hvaležen.« Popotnik mu je stisnil toplo, žuljavo dlan ter odšel proti svojemu cilju, bogatejši za prijetno izkušnjo ter poduk.

Razmišljanje o spominu na očeta in njegove pripovedke prenesem v sedanji čas.

Sprehodim se po našem sadovnjaku, opazujem sadna drevesa, plodove na njih, ki obetajo bogato letino, hvaležna gospodu, ki jih je zasadil, cepil,

negoval ... Opazujem drevesa. Glede na zelo kamnita tla se njihove korenine s težavo prebijajo do potrebne prsti, ki dajo hranilo za obstoj in rast.

Nekatera drevesa je bilo potrebno podpreti z oporniki, da so lahko sploh obstala v teh pogojih ter se niso zlomila pod lastno težo. Misel prenesem na nas, ljudi: koliko različnih pogojev obstaja za obstoj in preživetje? Ko nekoga srečaš, nikoli ne veš, kakšno »svojo bitko« bije. Lahko smo samo hvaležni vsakemu, ki je na kakršenkoli način del našega življenja ali skupne prehojene poti ... ali samo popotnik, ki ga srečamo na svoji poti. Misel me spodbudi, da vzamem list papirja in začnem zapisovati imena oseb, do katerih čutim hvaležnost, zraven dopišem tudi, zakaj sem hvaležna. List se hitro polni!

Svoj seznam sem obdržala, vi pa si lahko napišite svojega.

Zagorka

Kekec gre v planine, mi pa v šolo po nove spomine

Rumena soba ..., Oranžna soba ..., Zelena soba ..., Modra soba..., uf ja, in še enkrat Modra soba ... Tukaj vse smo pridobivali večšine, ki jih bomo potrebovali v šoli. Ja, kmalu bomo prvošolčki. V torek smo z zaključno prireditvijo spomnili starše v kratkem programu, kaj vse smo počeli od vstopa v vrtec do letošnjega leta, ko bomo zapustili Miklavžev vrtec.

Srce skupine je bil to leto Kekec. Koliko potepanj, dogodivščin, novih poznanstev in izkušenj smo doživeli skupaj! Ampak tudi on je leto dni starejši in je čas, da gre v šolo kot ostali junaki Modre sobe. Zaupal nam je, da bo čez poletje na planini skupaj z Mojco in Rožletom pasel živino in pomagal teti Pehti, ker je že ostarela gospa. Da mu je to delo všeč in se v planinah odlično počuti, smo videli v Kekčevi deželi, ko smo jo v sredini maja obiskali. To je bilo zanimivo, ko je Bedanec našo Zalo zaprl v kletko. Hah, ker pa smo pogumni otroci, smo jo rešili brez težav, no, Zali pa so se kar pošteno tresle hlače. Do Kekčevega odhoda smo njegovo šolsko torbo napolnili s potrebščinami. Vsak dan smo mu izbrali eno. Malo pred našim zaključkom, kjer naj bi Kekca pospremili na avtobus, pa se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Izgubili smo ga na poti v knjižnico. No,

vsaj mislili smo, da je bilo tako, dokler nismo dobili pisma, da ga je Pehta odpeljala in je šel služiti k njej. Da pa smo ga lahko dobili nazaj, smo morali rešiti kar nekaj ugank in nalog. V bistvu smo se igrali *lov na Kekca*. Vsi smo bili presrečni, ko smo ga našli. Od utrujenosti je zaspal kar zunaj na klopci. Naslednji dan smo se res morali posloviti. V torbo smo mu dali malico za na pašnik, nam vsem pa je dal petko ter nas stisnil v močan objem. Na avtobus smo mu pomagali naložiti šolsko torbo in mu pomahali. Verjamemo, da se še srečamo.

Vseeno pa v vrtcu še nismo rekli zadnje besede. Čakajo nas poletni dnevi, polni novih doživetij, druženj s stanovalci v Domu, z otroki drugih igralnic, kjer se bomo hladili ob vodnih igrah, ustvarjalnih delavnicah, petju pesmi, poslušanju zgodb in še in še.

Darija Turk, pomočnica vzgojiteljice

MOČ MOLITVE ROŽNEGA VENCA

Znanec mi je zaupal svojo zgodbo.

Dolgo časa, rekel bi, skoraj pol življenja, sem »pretakal« solze. Zaradi svoje sebičnosti, napuha, hudobije. Padel sem pod bremenom hude izgube v življenju. Takrat, prvič, nisem videl solz moje žene. Nisem sprejel njene roke. Nisem razumel njene še večje žalosti. Prijetnejše je bilo vzeti kozarec v roko kot stisniti roko dobremu prijatelju. Veliko lažje je bilo z jezo reagirati na okolico in se umakniti v svoj svet. Sledili so naslednji padci pod križem življenja. Vsak padelec je bil hujši, vsakič je bilo težje vstati. V tem svetu sem to stalno ponavljal. Uničeval sem sebe, bil strah in trepet svoji družini, zaničeval sem svojo ženo, ki je bila »vreča« za vse moje izbruhe ... Dokler ni bilo tako hudo, da sem sebe zagledal v pravi luči. Spominjam se, da sem tistega dne srečal klošarja in se zavedel, da sem slabši od njega. Vem le to, da sem nekako prišel domov in na hodniku padel na tla. Žena je pritekla, jaz sem le rekel: »Pomagaj, prosim!« »Hvala Bogu,« je rekla. Sledilo je moje naglo »vstajenje«. Tako zelo veliko časa sem potreboval, da sem začel misliti na Boga. V svojem

srcu sem čutil, da mi pomaga. Potreboval sem ga vedno bolj. Težko je bilo spet živeti življenje z Bogom, pokazati ljubezen svoji družini, okolici, družbi. Veliko, veliko sem zamudil, veliko zaupanja uničil, a s pomočjo svoje žene in otrok mi je uspelo biti spet človek. Danes se mi še vedno zdi čudež, kako sem se spet vrnil v življenje. Bolj ko premišlujem, bolj sem prepričan, da me je rešila molitev rožnega venca moje žene. Ona je le molila in trpela, zelo trpela. Nikoli me ni zmerjala, vedno je rekla le: »O ti ljuba Mati!« Pri otrocih je vztrajala, da obdržijo spoštovanje do očeta. Njene neprespane noči, vse tisto hudo, kar sem ji povzročil, je obrnila v molitev. Vztrajala je in vztrajala in – rezultat je tu. Ob začetku posta sem ji dejal: »Zdaj je moj čas. Ti se odpočij, jaz bom vztrajno molil zate in se ne bom nikoli nehal zahvaljevati Bogu, da te je dal za mojo življenjsko družico.« »Hvala ti,« je rekla, »a jaz ne bom nikoli nehala moliti rožnega venca. Veš, vedno sem verjela, da boš nekoč našel svojo pot. Jezus me je venomer nagovarjal, jaz sem pa molila, da bi bilo to čim prej. Zdaj bom molila v zahvalo in za vse tiste mlade fante, da bi imeli čim več moči in bi zmogli prebroditi vse padce.«

Včasih mi je zelo hudo za svojo preteklost, a potolažim se, ko premišlujem o tem. Vem, da Bog dopusti, da se stvari zgodijo, saj je vsakemu dal svobodno voljo. Jaz sem se odločil napačno, a to je bilo v mojem življenju verjetno potrebno, da sem se naučil ceniti vsak trenutek dneva v novem življenju. Bolj cenim in globoko spoštujem svojo ženo, več ljubezni izkazujem svojim otrokom, bolj se razumem s svojo okolico.

Zato velikokrat povem mladim ljudem, da ni »lari fari«, ko nekateri pravijo, da molitev ne pomaga. Zelo, zelo resno jo vzemite in verjemite, da boste svetel zgled za vse, ki vas obkrožajo. Ne ponavljajte mojih napak! Naj vam te moje vrstice pomagajo pri premagovanju življenjskih preizkušenj.

A.M.

ZAHVALA

»ŽIVLJENJE - kako dragoceni dar!
Tako lepo, tako krhko. Njegova vrednost je tako
velika, da je ni mogoče opisati z besedami,«
je zapisala Sara Doljak.

In ta dar je pred 91. leti prejela naša
mama Ivana.

S hvaležnostjo se spominjamo vseh lepih,
nasmejanih trenutkov, ki smo jih bili
ob njej deležni že v otroštvu;
hvaležni za zgled trdne medsebojne ljubezni,
ki jo je živela s svojim možem Jožetom,
hvaležni za zgled vere.

In ko je njeno telo postajalo nemočno
in utrujeno, smo ob tem spoznavali,
kako pomembna je nesebična pomoč in
bližina sočloveka. In kako dragoceno je
imeti nekoga RAD.

Dobri Bog, želimo se ti preprosto
zahvaliti za dar življenja naše mame Ivane.
Vnukinja Barbara

HVALA OSEBJU Doma Marije in Marte
in vsem, ki ste namesto sveč in cvetja
namenili dar Domu Marije in Marte.

Vsem se iskreno zahvaljujemo.
Sinova Bojan in Jože z družinama

AKTIVNOSTI

V PREŠERNEM VZDUŠJU, POGOVORIH,
DRUŽENJU ...

S SVOJCI, PRIJATELJI, OTROKI,
PROSTOVOLJCI, ZAPOSLENIMI ...

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Olga Burnik

Marija Zadel

Ana Brus

Ivana Župančič

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

UGANKE:

Kdo ima svetlo oko, ognjeno srce, zlate roke? (sonce)

Katera slovenska gospa v obleki košati stoji sredi vasi? (lipa)

Tisoč drobnih prstkov potipa te sredi poti – zmoči te do kosti. (dež)

Iz besed ti nastavljam zanke, ko razvozlaš jih, niso več ... (uganke)

Ta mati nima le enega sina. Njena družina je vsa mladina in vsi, ki jo ljubimo, kličemo jo ... (domovina)

Zapisała: Alenka Helena Bizjak

SMEJALNICA

»Imate v vaši družini kakšen primer duševne bolezni?« vpraša zdravnik.
»Da, imamo,« reče pacientka. »Mož si domišlja, da je gospodar v hiši.«

Jože se seli in nosi na hrbtu veliko omaro. Sosed ga vidi in vpraša, zakaj si ni preskrbel pomoči. Janez odgovori: »Saj mi Miha pomaga. V omari drži predale.«

»Janezek, kaj veš o cerkvi?«
»Cerkev je edina sveta in kataloška.«

Štajerec stopi v ljubljansko restavracijo in vpraša natakarja.
"Ali imate limonado?" "Ne, žal, limonade trenutno nimamo." "Kok to?"
"Ja, kokto pa imamo!"

D. K.